

ការសំភាសន៍របស់អីប្រុស ជិន គន្ធា

ក៖ អ្នកធ្វើការសំភាសន៍ កែវ សុម៉ាលី   ខ៖ អ្នកត្រូវគេសំភាសន៍ ជិន គន្ធា

ក៖ ថ្ងៃនេះខ្ញុំសុម៉ាលីបានជួបជាមួយប្រធានសាខាកំពង់ចាមប៉ុន្មានបង?

ខ៖ កំពង់ចាម១។

ក៖ អញ្ជឹងពួកយើងសំភាសន៍បងអំពីប្រវត្តិក្រុមគ្រួសារ អញ្ជឹងខ្ញុំឈ្មោះសុម៉ាលី ហើយអីប្រុសឈ្មោះអ្វីដែរ?

ខ៖ ខ្ញុំឈ្មោះ ជិន គន្ធា។

ក៖ ជិន គន្ធា ណាបងណា?

ខ៖ បាទ។

ក៖ អី...ឈ្មោះពេញបង?

ខ៖ ហៅ ជិន គន្ធា អញ្ជឹងតែហៅក្រៅហៅ គន្ធា ឬ គុន្ធា។

ក៖ ចាស អីអញ្ជឹងបងកើតឆ្នាំប៉ុន្មានដែរ?

ខ៖ ១៩៧០ អី...៧៣។

ក៖ ៧៣?

ខ៖ បាទ។

ក៖ ចាស អញ្ជឹងអីឪពុកម្តាយបងឈ្មោះអ្វីដែរ?

ខ៖ ឪពុកឈ្មោះ យឿន, បាទ ជិន យឿន ម្តាយឈ្មោះ ហៃ ហៀប។

ក៖ អញ្ជឹងអីបងប្អូនបង្កើតបងមានប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

ខ៖ មានទាំងអស់៨នាក់។

ក៖ ៨នាក់? តើអាចជួយចែកចាយឈ្មោះពួកគាត់បានទេ?

ខ៖ បាទ បង។ ទី១ឈ្មោះ គីម យីង។ បងទី២ ហៅថាឈ្មោះ បងថា ហើយបងទី៣ឈ្មោះ បង ជី ហើយបងទី៤ឈ្មោះ លាប ហើយទី៥គឺខ្ញុំហ្នឹង ជិន គន្ធា ហើយទី៦ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ ថៃ ហៅថា យឿន ប៉ុន្តែថៃ ហើយទី៧ឈ្មោះហៅថា យឿន ប៉ុន្តែថា ហើយទី៨ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ ជិន មាលា។ បាទមាន៨នាក់។

ក៖ ចាស

អញ្ជឹងបងប្អូនរបស់បងមានច្រើននាក់អញ្ជឹងអាចដឹងថាអាយុគាត់ខុសៗគ្នាប្រហែលប៉ុន្មានឆ្នាំ ដែរ?

ខ៖ វាខុសត្រូវគ្នាប្រហែលជា៣ឆ្នាំ, ៣ឆ្នាំឬក៏៤ឆ្នាំសម្រាប់មួយប្អូនៗចឹង តែសម្រាប់ប្អូនពៅខ្ញុំប្រហែលរាងច្រើន

ជាងគេគឺប្រហែលជា៦ឆ្នាំបានមានប្អូនពៅអីចឹង ចឹងវាខុសត្រូវ៦ឆ្នាំ។

ក៖ បាទ។

ខ៖ បាទ ក្រៅពីហ្នឹងប្រហែលជាពន្លឺ ៤ ឆ្នាំអីហ្នឹង។

ក៖
ចឹងអី្តបើសិនជាឲ្យប្រាប់ពីឆ្នាំដែលគាត់កើតក៏ប្រហែលជាពិបាកនឹងការចាំដែរនេះលោកពូហ្នឹង?

ខ៖ បាទ អត់ចាំ។

ក៖ ហើយអី្ត! ឪពុកម្តាយ។ ទាក់ទងនឹងឪពុកម្តាយរបស់បងវិញ
ចង់និយាយថាគាត់កើតឆ្នាំណាឆ្នាំណា ប្រហែលជាបងចាំគាត់ថាគាត់កើតឆ្នាំណាអីអីទេ?

ខ៖ ខ្ញុំអត់បានចាំឈ្មោះអី្តចាំ
ថាគាត់កើតថ្ងៃណាឆ្នាំណាប៉ុន្តែគ្រាន់តែដឹងថាអាយុគាត់ឪពុករបស់អី្តគាត់
មានអាយុប្រហែលជា ៧៧ឬ៧៨។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ បាទ ម្តាយខ្ញុំមានអី្តខ្ពង់៧០ដែរ។ ប្រហែលជា៧២រឺ៧៣អីហ្នឹង។

ក៖ បាទ! ហើយឥលូវតើគាត់ទាំងពីរគាត់នៅរស់ទាំងពីរឬក៏គាត់ចែកឋានហើយ?

ខ៖ បាទ នៅរស់នៅរស់ទាំងពីរ បាទ។

ក៖ អូ!
ហើយមានអីខ្លះដែលពូចាំអី្តពីឪពុកម្តាយរបស់ពូចឹងអី្តមានអនុស្សាវរីយ៍អ្វីខ្លះដែលពូចាំពីគាត់?

ខ៖ ខ្ញុំបានចាំថាកាលនៅពីតូចឪពុករបស់ខ្ញុំជាកសិករធម្មតា។
គាត់អាចធ្វើជាកម្មករគេនិយាយ

ចំទៅជីវិតរបស់គាត់វាក៏ស្រស់ស្រាយទេន។
កាលនៅពីសម័យគាត់នៅមានកម្លាំងអីហ្នឹងប្រហែលជា៣០ជាង៤០
អីគាត់ជាកម្មករធំក៏រឹមក៏នៅក្នុងពេញនៅឬស្សីកែវ ឪពុករបស់ខ្ញុំណា។
ចំណែកឯម្តាយខ្ញុំគាត់ជាស្រ្តីមេផ្ទះធម្មតា។ គាត់អត់មានការងារអ្វីធ្វើទេ វាចាំបានតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បាហើយអី្ត! តើឪពុកម្តាយពូមានដែលបង្រៀនអី
ដូចជាជំនាញអី្តឬក៏មានមេរៀនអីដែលពូនៅចងចាំ

ដល់ឥឡូវទេ?

ខ៖ ខ្ញុំចាំបានថា។ គាត់ថា
មនុស្សកើតនៅលើផែនដីសំខាន់បំផុតគឺសេចក្តីស្មោះត្រង់ហើយខំធ្វើកិច្ចការអ្វីៗ

ដែលខ្លួនត្រូវការនឹងធ្វើវា ព្យាយាមនឹងធ្វើ ៉ៃ។
គាត់ប្រដៅតែប៉ុណ្ណឹងឲ្យយើងធ្វើអ្វីដែលល្អនិងត្រឹមត្រូវ។

ក៖ ចាំ! ហ្នឹងគឺថាគាត់បង្រៀនពូ ហើយពូនៅតែចងចាំពាក្យសម្តីរបស់គាត់។
ហើយចំណែកបងប្អូនពូដែលថា មានច្រើនដល់៧ ៨ នាក់ចឹង។
ចឹងពីក្មេងៗតើមានអីខ្លះដែលពូនៅចងចាំពីពួកគាត់ឬក៏មានល្បែងអ្វីដែលយើងលេង

ជាមួយគាត់អញ្ចឹងណា?

ខ៖ អី...! បើបងស្រីខ្ញុំគាត់ បងទី១ណា!និយាយទៅគាត់ជាអ្នកដេរខោអាវអីចឹងទៅ។
បានគាត់ជាជាងដេរខោអាវ។ ហើយបងទី២ហ្នឹង
គាត់ជាកសិករធម្មតានៅសម័យដែលបែកពីប៉ុល ពតអីមកចឹង

៧៨ រហូតដល់៧៩ ហើយ៨០ជាងគាត់ជាអ្នកលក់ដូរថ្នាំជក់ខ្មែរយើងហ្នឹង។ ថ្នាំខ្មែរ
នៅខាងកោះកំពង់ត្រុំអីគេហ្នឹង។ បានគាត់ជាអ្នកជួញថ្នាំយកទៅលក់។ អូ!
គាត់ធ្លាក់កង់ទៅដល់សៀមរាបដល់អីអីហ្នឹង ទៅរាប់ខែបានវិលត្រឡប់ មកវិញហ្នឹង។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ បាន ហើយប្អូនខ្ញុំទាំងអស់ហ្នឹង ពួកគេចិត្តរបស់គេគិតទៅថាពួកគេដូចខ្ញុំប្រឹងរៀនដែរ។
ក៏ប៉ុន្តែដោយសារជីវភាពឪពុកម្តាយវាពិបាកពេក ចឹងពួកគាត់រៀនបានត្រឹមតែថ្នាក់ទី៧
ទី៨អីអញ្ចឹង។ បានមិនច្រើនទេ បានគ្រាន់តែអាចមើលអក្សរអីដាច់ចឹង
វាដោយសារសម័យហ្នឹងយើងចេញពីប៉ុល
ពតមកឆ្នាំ៧៩ហើយហ្នឹងពួកគាត់នៅតូចៗដល់៨០ជាងអីហ្នឹងគាត់រៀនដែរ។
ប៉ុន្តែក្នុងការរៀនវាដោយសារជីវភាពខ្វះខាត
ឪពុកជាម្តាយអីចឹងកសិករចឹងវាពិបាកក្នុងការរៀនបាន ជ្រៅជ្រះដែរ។
សម័យហ្នឹងលំបាកមែន។

ក៖ បាទ អញ្ចឹងនេះជាអ្វីដែលមកពីបងប្អូន។
តើពួកអ្នកប្រកបរបស់បងម្តាយរបស់បងមាននិយាយទាក់ទងទៅនឹងតាយាយខាងឪពុកខាងម្តាយ
គាត់ដែលប្រាប់យើងថាគាត់ឈ្មោះអ្វីៗ គាត់ដែលប្រាប់ទៅបងអត់?

ខ៖ អើ...!! ជីតាខាងប៉ាខ្ញុំហ្នឹងគាត់បានអីប្រាប់ឈ្មោះថាជីតាខ្ញុំឈ្មោះអីហ្នឹងតា ជិន
អុំគាត់ប្រាប់ថាចឹងថាតាជិន។ អុំហើយខាងម្តាយខ្ញុំហ្នឹងថាឈ្មោះ ហៃ ហៃ ចឹងម្តាយ។
បុរីនឪពុកម្តាយខ្ញុំមិនដឹងគាត់ឈ្មោះអីខ្ញុំបានភ្លេចដែរ ហ្នឹងណា ដូចអត់បានចាំ។

ក៖ ចឹងខ្ញុំសូមសួរមួយទៀតតាហើយយាយខាងឪពុកបងឈ្មោះតា ជិន
ដល់ពេលយាយឈ្មោះអ្វីដែរយាយ?

ខ៖ អត់បាន អត់បានសួរគាត់។

ក៖ ហ្នឹងអត់ចាំ?

ខ៖ បាន ដោយសារប្រវត្តិរបស់ប៉ាខ្ញុំវាវងកំសត់គិតដោយសារគាត់កំព្រាតាំងពីក្មេងតូចមក។
រស់នៅជាមួយគេចឹងគាត់កំសត់មែនទែន។

ក៖ អញ្ចឹងគាត់អត់បានប្រាប់អស់ពីតាយាយទេ?

ខ៖ បាន ខ្ញុំអត់ដែលបានសួរគាត់ដែរ។

ក៖ បាទ ហើយទាក់ទងទៅនឹងអើ...
ឪពុកម្តាយខាងម៉ែរបស់បងអញ្ចឹងទៅណាគាត់ចាំឈ្មោះពួកគាត់ទេ? តាយាយ?

ខ៖ អត់បានចាំសោះស៊ីស្ទើរ។

ក៖ អត់បានចាំ,
បាទអត់អីទេចង់និយាយថាអាចឆ្លើយបាននូវអ្វីដែលអើ...បងអាចចាំចឹងទៅណា។

ខ៖ បាទ។

ក៖ អញ្ជឹងមកដល់តាយាយបងអត់សួរបាននេះទេ? មានដែលទៅលេងគាត់ទេកាលនៅក្មេងអី?

ខ៖ អត់ដែរ កើតមកមានតែម៉ែហើយនិងអី?

ក៖ អូចឹងបានន័យថាគាត់និងយាយគាត់បានចែកឋានមុនហ្នឹង។

ខ៖ បាទ។

ក៖ ប៉ា ចឹងខ្ញុំសូមសួរសំនួរតទៀត ទាក់ទងទៅនឹងប្រវត្តិរបស់បងចឹងទៅណា?

ខ៖ បាទ។

ក៖ អញ្ជឹងអ្វីឪពុកម្តាយរបស់បងតើពួកគាត់តើធ្វើអីដែរ? កាលពីនេះចឹងហ្នឹង គាត់ចេះរឹមជីវិតតាមធ្វើស្រែចំការឬក៏ គាត់មានរបរអីផ្សេងៗ?

ខ៖ គាត់៧៩ ៨០,៨៣,៨៤,៨៥អីហ្នឹងគាត់នៅជាកម្មករគេនៅឡើយទេ បាទកម្មករ។ ហើយគាត់និយាយឲ្យចំពេលដែលខ្ញុំដឹងក្តីមែនទែនទៅអាយុប្រហែលជា ៨, ៩ឆ្នាំអីហ្នឹងគាត់ធ្វើកម្មករឡូអិដ្ឋគេហ្នឹង។

ក៖ ប៉ា។

ខ៖ បាទ កម្មករឡូអិដ្ឋ។ គាត់អត់មានអាជីពអី ដោយសារគាត់ទៅរស់នៅជាមួយគេគឺថារស់នៅឲ្យតែបានរស់ នៅក្នុងជីវិតលើផែនដីហ្នឹង។ បាទគាត់អត់បានរៀនសូត្រអីច្រើនទេ។

ក៖ ហើយដល់ពេលម្តាយគាត់នៅផ្ទះ?

ខ៖ បាទ។

ក៖ អូ! ហ៊ីហ៊ីហ៊ីម្តាយអញ្ជឹងអើទាក់ទងទៅនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់

ពូចឹងហ្នឹងមានបងប្អូនណាដែលគាត់នៅក្រៅប្រទេសទេ?

ខ៖ អត់មាន។

ក៖ អត់មានទេចឹងចឹងនៅកំពង់ចាមទាំងអស់គ្នាឬក៏នៅបែកៗគ្នាខ្លះ?

ខ៖ និយាយទៅនៅកំពង់ចាមទាំងអស់គ្នាម្តងគ្រួសារខ្ញុំ។

ក៖ ចាស ហើយមកដល់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍វិញ។ តើប្រពន្ធរបស់បងឈ្មោះអីដែរ?

ខ៖ ទូច សុយី។

ក៖ ទូច សុយី?

ខ៖ បាទ។

ក៖ ហើយមានកូនប៉ុន្មាននាក់ហើយបង?

ខ៖ កូន៤ ស្រី២ ប្រុស២។

ក៖ មិញដូចឃើញអូនតូចមួយដែរ។ មកជាមួយ។

ខ៖ បាទ ហ្នឹងពៅគេ។

ក៖ មកជាមួយ?

ខ៖ បាទ

ក៖ ចឹងកូនទី១ឈ្មោះអីដែរឬ?

ខ៖ អី!! ឈ្មោះ ជា ដារីដ។

ក៖ គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយលូរ?

ខ៖ អាយុ ១៤ឆ្នាំ។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ រៀនថ្នាក់ទី៩។

ក៖ ហើយដល់កូនទី២?

ខ៖ កូនទី២អាយុ១២ឆ្នាំ រៀនបានថ្នាក់ទី៦ ហើយទី៣ រៀនទើបបានថ្នាក់ទី២។

ក៖ គាត់ឈ្មោះអីដែរ?

ខ៖ ទី៣ហ្នឹង ឈ្មោះ ជា ដានីត។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ មិញទី២ស្រីឈ្មោះអី? អី!! ជា សុដារី។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ ហើយទី៤។

ក៖ ពៅ?

ខ៖ បាទ ឈ្មោះ ជា សុត្រាដារីន។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ ហើយឈ្មោះហ្នឹងដែរជាងគេដោយសារខ្ញុំយកឈ្មោះម្តាយគេដាក់ម៉ាកំណត់ទៅ។

ក៖ ចាំ ចាំ។

ខ៖ បាទ។

ក៖ ចាំហើយអុំចង់និយាយថាការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់បងបងចាំថាការនៅពេលណាដែរ?

ខ៖ នៅខែ៦.....អី!! អូ ថ្ងៃទី០៦ ខែ០១។

ក៖ ខែ០១ ឆ្នាំ២០០០?

ខ៖ អី!! វា..ឥឡូវកូនខ្ញុំ១៤ឆ្នាំ បើយើងដកទៅ..... ២០០៣ហ្នឹង។

ក៖ ចាំ ២០០៣ ណា? អី!! តើការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហ្នឹងតាមរយៈឪពុកម្តាយរៀបចំឲ្យឬក៏ពូ អ្នកបងអី!! ឃើញបងស្រីរបៀបម៉េចបានស្គាល់គ្នាបានការអញ្ជើងហា?

ខ៖ បាទ ដោយសារតែខ្ញុំនៅភ្នំពេញ
បាទខ្ញុំទៅរស់នៅជាមួយបងនៅភ្នំពេញតែបងខ្ញុំទិញភ្នំពេញនៅភ្នំពេញតែឡូវ
គាត់មកនៅកំពង់ចាមដែរហ្នឹងហ្នឹង។

ខ៖ ប៉ា។

ក៖ បាទ ខ្ញុំរស់នៅទីភ្នំពេញហើយប្រពន្ធខ្ញុំគាត់ជាកម្មករគាត់ដេរនៅរោងចក្រ។ បាទ
គាត់នៅរោងចក្រ ក្នុង ហុង
និយាយឲ្យអស់ម្តងទៅដោយសារខ្ញុំឃើញអត្តចរិករបស់គាត់សមរម្យជានារីខ្មែរ
ចឹងទៅមានអារម្មណ៍ថាគួរឲ្យស្រឡាញ់គាត់។ ដោយសារតែពេលហ្នឹងខ្ញុំលេងកីឡាដែរ
បាទធ្លាប់លេងហាត់កីឡាប្រដាល់ជាច្រើនឆ្នាំ ប៉ុន្តែអត់បានឡើងប្រដាល់
ដោយសារខ្ញុំចូលចិត្តវាធ្វើឲ្យសុខភាពល្អ។ បាទចឹងសុំឲ្យយុវជន បាទមិនថាយុវជន
យុវនារីទេបាទចាស់ចំណាស់ណាក៏ដោយឲ្យតែប្រព្រឹត្តនូវកីឡាគឺថា វាមានសុខភាពល្អមែនទែន
បាទដូចជាខ្ញុំចឹងនិយាយឲ្យគ្រង់ម្តង៤០ជាងឆ្នាំហើយមិនដែលថាឃើញអ្វីស្រេច
បាទមួយប្តោកនឹងគេទេ។ បាទមានតែផ្កាសាយខ្មែរធ្លាក់ខ្យល់ហ្នឹងតិចតួច។
បាទមានតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ ចាស ហើយស្រឡាញ់ អី...បងស្រីបានប៉ុន្មានឆ្នាំដែរបានបានរៀបការជាមួយបង?

ខ៖ ប្រហែលជាខ្ញុំយល់ចិត្តគ្នា រយៈពេលប្រហែលជាមួយឆ្នាំអាចមានប្រាក់
ដោយសារប្រពន្ធខ្ញុំគាត់ជាអ្នកកាត់ដេរ ខ្ញុំជាអ្នករត់ម៉ូតូឌុបអីហ្នឹងទៅ
បាទដោយសាររកប្រាក់បានតិចតួច។
យើងដឹងហើយអ្នកកម្មកររត់ម៉ូតូឌុបអីហ្នឹងគ្មានបានប្រាក់ច្រើនទេ
គ្រាន់តែចាយមិនសឹងនឹងគ្រប់ផង។

ក៖ តែបងស្រីប្រាប់បងប្រុសថាមិនដៃ? ថាមិនក៏គាត់ស្រឡាញ់បងចឹង?
ថាគាត់ព្រមរៀបការចឹងណា គាត់ដែលប្រាប់ទេបង?

ខ៖ ខ្ញុំសួរគាត់ទៅ ហេតុអីបានជាមកស្រឡាញ់ខ្ញុំហើយអ្នកក្រអីចឹងដែរណា? ហើយគាត់ថា
ហ្នឹងមមនុស្សស្រឡាញ់គ្នាគេមិនមែនគិតក្រមានទេ
ហើយគាត់ថាគាត់ក៏មិនមែនជាអ្នកមានអីដែរ ព្រោះតែជាកម្មករស៊ីឈ្នួលគេដូចគ្នាចឹង។ បាទ
ដោយសារគាត់ឃើញថាខ្ញុំជាមនុស្សមួយម៉ឺនស្រីនិយាយស្តីច្រើន មានចរិកស្នូតបូកអីហ្នឹង
គាត់និយាយថាចឹង។ បាទមានប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ ចាសបង ចឹងហើយជំនាន់ហ្នឹងបងការមានថ្លៃជំនួនមានអីមានទេបង?

ខ៖ មានដែរ តែខាងប្រពន្ធខ្ញុំឪពុកគាត់
គាត់ថាធ្វើអីដែលវាសមរម្យហើយមិនបាច់ចាំជាថ្លៃពេកទេ
ព្រោះថាយើងអុីធ្វើតាមប្រពៃណីកូនខ្មែរដូចគ្នា បើសិនយើងយកច្រើនទៅក៏វាមិនកើតដែរ
ខ្ញុំគិតថាសម្រាប់ដែលគេយកថ្លៃឈ្នួលទឹកដោះអីច្រើនវាសម្រាប់ពួកគេអ្នកមាន។
ដូចថាគេកិត្តិយសរបស់គេ តែបើយើង
សម្រាប់អ្នកក្រដូចគ្នាយើងគិតថាអីដែលយើងធ្វើទៅវាសមរម្យពិភ្នែកញញឹមតែមានថាប្រពៃ
ណី របស់ខ្មែរ
តាមច្បាប់រដ្ឋាភិបាលដែលគេដាក់ឲ្យយើងមុននឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍យើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឲ្យ
វាត្រូវច្បាប់ អញ្ចឹងមួយនេះវាអូខេបាត់ហើយ។

ខ៖ ប៉ា ប៉ាអញ្ចឹងក្រៅពីភាសាខ្មែរ តើបងចេះភាសាក្រៅអីទៀតទេបង?

ក៖ ដូចជាមិនចេះអីទេ ភាសាថៃគ្រាន់ចេះតិចតួចស្តាប់បានអីចឹង
ដោយសារវាខានរៀនយូរឆ្នាំមែនទែនទៅក៏វា ភ្លេចច្រើនដែរ។
កាលពីមុនខ្ញុំធ្លាប់ទៅប្រទេសថៃកម្មករនៅស្រុកថៃចុះទូក។

ក៖ អូ!!ចុះទូកនេះដែរហ្នឹងហ៎ា។ ចាំ ទៅថែប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ?

ខ៖ ខ្ញុំទៅ២ឆ្នាំ

ចឹងខ្ញុំសូមនិយាយក្រុងហ្នឹងតិចខ្លះចង់និយាយដល់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរទាំងអស់ទូទាំងប្រទេស បានកម្មករស្រុកគេវាមិនស្រួលទេ។

មួយហ្នឹងខ្ញុំចង់និយាយថាអ្វីដែលយើងសិល្បៈលក់មិនដូចស្រុកយើងទេ បានកម្មករចុះទូកវាវេទនាមែនទែន។

ជួនកាលទៅវាអាចដើរធ្លាក់ទូកទៅចុះក្នុងទឹកវានឹងអាចស្លាប់បាត់បង់ ជីវិតដោយសារផ្ទៃទឹកវាជមិនមើលឃើញកោះត្រើយអ្វីទេ។ បើសិនជាគេមើលឃើញយើង គេបកទូកទៅយកយើងទៅ បើគេមិនឃើញទេគេធ្លាក់ទៅគឺស្លាប់ហើយ។ បានចឹងសូមឲ្យខ្មែរយើងទាំងអស់គ្នាហ្នឹងថាមុនសម្រេចចិត្តទៅធ្វើកម្មករស្រុកគេត្រូវពិចារណា ឲ្យបានច្បាស់។ បានវាមិនងាយស្រួលទេ។ យើងគិតថាស្រុកយើងពិបាកកមែន ប៉ុន្តែការរស់នៅដេកដើរវាស្រួលមែនទែននៅសម័យយើងហ្នឹង។ បាន វាស្រួលដោយសារតែមានសម្តេចនាយកអីតាត់ជាប្រមុខដឹកនាំល្អមួយសម្រាប់ឲ្យប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ រួចរាល់ចាំគាត់។ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណដល់សម្តេចផងដែរ។

ក៖ ចាំ អញ្ជឹងបងនិយាយទាក់ទងទៅនឹងការរៀនសូត្របស់បង បងរៀនបានកម្រិតណាដែរ?

ខ៖ ខ្ញុំរៀននៅឆ្នាំ១៩៨៦ ខ្ញុំបានឈប់រៀននៅថ្នាក់ទី៨ កម្រិតវប្បធម៌វាតូចទាបមែនទែន។ តែក្រោយពីការបានស្គាល់រៀននៅក្នុងសាលានាចក្រព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទថ្ងៃចុងក្រោយហ្នឹង

បានគណៈប្រធានយើងថ្នាក់ដឹកនាំនៅក្នុងសាលាហ្នឹង។ គាត់បានអំពាវនាវឲ្យយើងអានព្រះគម្ពីរ សិក្សាព្រះគម្ពីរ

ស្រាវជ្រាវអំពីឯកសារនៅក្នុងសាលានាចក្រ នៅក្នុងលិខិតអំពីអញ្ជឹងទៅ។ យើងរៀនយូរៗទៅធ្វើឲ្យអាក់នឹកនិងការបំផុសគំនិតពីព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើឲ្យយើងយល់ដឹងនូវកិច្ចការនៅក្នុងសង្គមជាច្រើន។ ជាពិសេសអាចធ្វើឲ្យយើងចេះអក្ខរាវិរុទ្ធអីហ្នឹងបានច្រើនជាងមុន ដោយសារតែខ្ញុំឈប់រៀនតាំងពី៨៦មក។ វាយូរមែនទែនហើយទើបចាប់ផ្តើមរៀនវិញបានតិចតិច បាន៨ឆ្នាំហើយក្នុងសាលានា។

ក៖ អញ្ជឹងអុីតើអី... ..

ចង់និយាយបងមានពេលណាដែលបងគិតថាវាលំបាកជាងគេក្នុងជីវិតរបស់បង ចឹងទៅណា?

ខ៖ ខ្ញុំគិតថាមនុស្សយើងគ្រប់រូបនៅពេលដែលជួបការលំបាកគឺនៅពេលដែលយើងគ្មានលុយ គ្មានប្រាក់នៅក្នុងក្រុមគ្រួសារតែម្តង។ បានវាពិបាកមែនទែន។

ក៖ ចាំ កាលពីនៅក្មេង ក៏នៅពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ?

ខ៖ បាន ដោយសារតែពិបាកនៅក្មេងអត់បញ្ហា។

ក៖ ចាំ។

ខ៖ ដោយសារតែយើងអត់មានជំពាក់បំណុលគេ។ យើងដឹងតែក្រោកពីដេក ទៅរៀន ហូបបាយ ដើរលេងអីអញ្ជឹងទៅ។ វាភាពិសភាពសម្រេច ដោយសារយើងនៅក្មេងវាអត់ដឹងពីលទ្ធផលចុងក្រោយនៅពេលដែលយើងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ តែក្រោយពីការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បានយើងយល់ដឹងច្បាស់ថា យើងរស់នៅលើផែនដីយើងសំខាន់បំផុតហើយ ព្យាយាម គស្និ អត់ធ្មត់ បានពាក្យទាំងបីនេះបើសិនជាយើងធ្វើបានអ្វីដែលយើងបំប៉ងប្រាថ្នាគឺវានឹងបានសម្រេច គ្រាន់តែថាប្រើរយៈពេលយូរតែប៉ុណ្ណឹង។ បើនិយាយឲ្យចំទៅវាយូរ បើឆាប់វាមិនអាចទេ។ ដោយសារកម្រិតវប្បធម៌យើងវាអត់មាន យើងចូលទៅធ្វើការអ្វីក៏អត់បានដែរ។ អញ្ជឹងសូមឲ្យប្រជាពលរដ្ឋ មិនថាយុវជន យុវនារី មនុស្សចាស់ក៏ក្មេងទេ ទាមទារឲ្យចេះចំណេះដឹងទូទៅ។ អាចនឹងធ្វើបាននូវចំណេះដឹងអ្វីក៏ធ្វើទៅ។ សំខាន់បំផុតគឺយើងធ្វើអាជីវកម្ម បើសិនជាយើងមានគំនិតមួយខាងអាជីវកម្ម ទោះបីយើងអុីជាជាងសំណង់ក៏ដោយឲ្យវាពិតប្រាកដ។ ហ្នឹងខ្ញុំនិយាយទាបបំផុត

បើសិនជាយើងជាងសំណង់ក៏ដោយឲ្យវាពិតប្រាកដ។
បានបើពិតប្រាកដហើយយើងនឹងមានប្រាក់ឧបត្ថម្ភនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ។ បាន
វាសំខាន់មែនទែន។

ក៖ ប៉ា។

ខ៖ បើយើងមានប្រាក់ហើយគ្រួសារយើងនឹងមានសុភមង្គល
តែផ្ទុយស្រឡះពីសាសនាចក្រព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទពេលដែលខ្ញុំបានស្គាល់មក
ទោះបីអត់មានប្រាក់ក៏ដោយស៊ី... វាសេចក្តីស្រឡាញ់រវាងភរិយានិង
ស្វាមីគឺវាមានភាពអត់ធ្មត់មែនទែន គឺល្អមែនទែន។
អញ្ជឹងបានខ្ញុំចូលចិត្តនៅដំណឹងល្អរបស់ព្រះ
ដោយសារព្រះអង្គជាព្រះសង្គ្រោះនៅលើពិភពលោក។
ទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗសព្វសារពើសម្រាប់មនុស្សយើង នៅលើផែនដី តែទន្ទឹមនឹងហ្នឹង
លុះត្រាតែយើងរស់នៅលើផែនដីហ្នឹងក្រោមព្រះវិញ្ញាណ។ បានសេចក្តីថាយើង
មុននឹងធ្វើប្តីក៏គិតគូរអីមួយ
ត្រូវយកព្រះវិញ្ញាណមកពិចារណាថាភិច្ចការណាមួយដែលយើងធ្វើទៅវាសមរម្យ អត់
វាខុសឬក៏វាត្រូវ។ យើងត្រូវពិចារណាវាសារឡើងមួយលើក ឬក៏ពីរបីលើកអញ្ជឹង។
អាចតែយើងអាចធ្វើបាន
បើសិនជាយើងអាចពិចារណាយកព្រះវិញ្ញាណមកគិតនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំគិតថាវាត្រឹមត្រូវ
ទាំងអស់មិនខុសនឹងច្បាប់រដ្ឋាភិបាល មិនខុសនឹងច្បាប់នៅក្នុងសាសនា មិនថាសាសនាណា
សាសនាណាទេគឺល្អទាំងអស់តែម្តង។ ធ្វើឲ្យមនុស្សល្អ ដើរផ្លូវល្អ
បើសិនជាក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងប្រកបទៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដីកនាំ
យើងធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណគឺវាល្អមែនទែនធ្វើឲ្យយើងបានរីកចម្រើននៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ។
សំខាន់បំផុតនៅក្នុងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងទៅថ្ងៃទៅថ្ងៃនៃជីវិតរបស់យើងចុងក្រោយ
បាន។

ក៖ អញ្ជឹងបើសិនជាមានកូនចៅជំនាន់ក្រោយ
អី... ជំនាន់ក្រោយរបស់បងគាត់កំពុងស្តាប់បង។ តើបងចង់បង្រៀនអ្វីខ្លះដល់ពួកគាត់
ឬមានពាក្យអីខ្លះដូចជាចង់បង្រៀនណែនាំគាត់ឲ្យគាត់ធ្វើតាមយើងនៅពេលថ្ងៃក្រោយចឹងទៅ
ណា?

ខ៖ ខ្ញុំ... កំនិតខ្ញុំមានចង់ឲ្យកូនរៀនជ្រៅជ្រះនឹងគេ។ កុំដូចជាខ្ញុំ រៀនបានតិច។
បានតែយើងរៀនបានតិចហើយ
យើងទៅរកការងារអ្វីមួយថាមិនច្រើន... វាមិនបានលុយច្រើនក៏មិនអាចដែរ
គេអត់យកយើងទេដោយសារយើងអត់មានចំណេះដឹង។

ក៖ ប៉ា។

ខ៖ បានវាសំខាន់បំផុតមនុស្សយើងត្រូវការចំណេះដឹងមួយហ្នឹង។

ក៖ ប៉ា... អញ្ជឹងមានអីទៀតដែលចង់ផ្តល់ជូន អី... ឬក៏អ្នកដែលគាត់កំពុងតែស្តាប់។
បើសិនជាមានអ្នកដែលគេកំពុងតែសិក្សាអំពីប្រវត្តិរបស់ពួក
តើពួកមានអីខ្លះចង់បង្រៀនដល់ពួកគាត់សម្រាប់ឱ្យគាត់
អី... ដើរទៅក្នុងជីវិតថ្ងៃក្រោយទៅឲ្យល្អចឹងទៅណា។ បទពិសោធន៍ណាដែលពួកចង់ចែកចាយ។

ខ៖ នេះបើកំនិតខ្ញុំផ្ទាល់ខ្ញុំគិតថាដើម្បីឲ្យជីវិតយើងបានល្អប្រសើរឡើង
ទោះបីយើងអ្នកក្រីក្រដោយដូចជាខ្ញុំចឹង។ បាន... រកស៊ី... បានតិចតួចសព្វថ្ងៃចឹង
ពិតជាអ្នកក្រពិតមែន
ប៉ុន្តែកំនិតខ្ញុំមួយគិតថាឲ្យកូនរៀនឲ្យបានច្រើនតាមដែលលទ្ធភាពដែលខ្ញុំរកទៅបាន,
ធ្វើទៅបាន។ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ឲ្យ ពួកគាត់រៀនត្រឹមថ្នាក់ទី១២ដែរ។ បញ្ចប់ថ្នាក់ដែរ។
បានសញ្ញាបត្រអីទៅ
យើងទៅរកគុកុយទារអីចឹងទៅក៏មិនមែនថាមិនត្រូវការចេះសរសេរអក្សរដែរ។ បាន

គឺគេត្រូវការចេះសរសេរអក្សរ, ចេះអានហើយសំខាន់បំផុតគឺយើង
អីៗមានចិត្តរបស់យើងមួយថាវាក៏ទាក់ជាមួយនឹងភ្ញៀវដែលគាត់
ចូលមកក្នុងហាងត្រូវធ្វើរបៀបមិចឲ្យគាត់អី...មានអារម្មណ៍ជាមួយនឹងយើង។
មិនត្រឹមតែពាក្យសម្តីទេ បាន
យោងទៅតាមអី...កាយវិការរបស់យើងអី...និយាយសម្លៀកបំពាក់ខាងក្រៅរបស់យើងភ្លឺ
ងឲ្យវាស្អាត បាត។ និយាយឲ្យចំសក់ក្បាលយើងម្តង។

ក៖ ក្រហមហាំ?

ខ៖ បានកូនខ្មែរយើងឥឡូវសក់ក្បាលមិនដឹងទៅជាស្តីខ្លះទេ? មានលឿង, ខៀវ, ក្រហម
បានវាអត់ល្អទេ? បាន នេះសម្រាប់តែខ្ញុំទេ សម្រាប់គាត់និយមចឹងគឺជារឿងរបស់គាត់ផ្សេង។
តែសម្រាប់ខ្ញុំនិយាយអម្បាញ់ភ្លឺសម្រាប់តែអ្នកគេជាកូនខ្មែរពិតប្រាកដ បាន,
បានខ្ញុំហ៊ាននិយាយ។ បើគាត់ចង់លេងម៉ូតូសក់ម៉ូតូអីភ្លឺជារឿងផ្សេងគាត់
ភ្លឺបើគេហៅថាសង្កមអី...សង្កម Facebook មិច? ហើយមួយទៀតគេហៅថាសម័យទំនើបហាំ។

ក៖ បាទ។

ខ៖ បាន តែបើកូនចៅខ្ញុំអត់ឲ្យមានចឹងទេ បើមានបែបភ្លឺគឺខ្ញុំមិនអាចគាំទ្រពួកគេទេ។

ក៖ ចាំចាំ។

ខ៖ បាន, សុំតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បាទ អញ្ជឹងពួកមានអីចង់ថែមទៀតទេ? មានអីដែលចង់ថែមទៀត
ឬក៏ពូអស់ទៅលើសំណួរដែលពួក យើងបានសួរភ្លឺ?

ខ៖ វាមានច្រើនដែរពិន...។

ក៖ ័័័ឥឡូវគិតអត់ទាន់ឃើញទេ អញ្ជឹងទុកចាំការសម្ភាសន៍លើកក្រោយទៅណាបងណា?

ខ៖ បាទ។

ក៖ អញ្ជឹងសូមអរគុណបងសម្រាប់ការសម្ភាសន៍ថ្ងៃភ្លឺង។
ហើយពួកយើងសុំការអនុញ្ញាតបងដើម្បីយកការអុីសម្ភាសន៍នេះដាក់ទៅក្នុងវេបសាយរបស់សា
កលវិទ្យាល័យ BYU។ តើបងអនុញ្ញាតឲ្យយើងដាក់ចូលក្នុងវេបសាយរបស់យើងទេ?

ខ៖ បាទ អ្វីដែលអី...ប្អូនចង់ឲ្យបងធ្វើតាម។
ហើយបងបានគិតថាអី... ការសម្ភាសន៍មួយនេះវាមិនមាន អីខុសពីច្បាប់រដ្ឋាភិបាល
ឬក៏នៅក្នុងច្បាប់ក្រសួងអីមួយ។ អញ្ជឹង..ខ្ញុំអាចយល់ព្រម។ បាន
ដោយសារអ្វីដែលកិច្ចសម្ភាសន៍ពីប្អូនមកភ្លឺងគឺធ្វើឲ្យអារម្មណ៍ខ្ញុំនឹកឃើញនូវប្រវត្តិកាំងពីឪពុក
ម្តាយខ្ញុំ។
កាំងពីខ្ញុំនៅកុមាររហូតមកដល់សព្វថ្ងៃភ្លឺងហើយខ្ញុំគិតថាចំណេះដឹងវាសំខាន់បំផុតសម្រាប់មនុ
ស្សយើង មិនថាស្រីមិនថាប្រុសទេ ទាមទារយកចំណេះដឹង។ បាន សុំតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បាទ បាទ អញ្ជឹងអរគុណសម្រាប់ពួកយើងបញ្ចប់ការសម្ភាសន៍នៅពេលនេះ។

